

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6422201571
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6422201571.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkyň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Danice Kočičkovej ako členiek senátu, v spore žalobkyne: O. U., nar. XX. októbra XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, C. N., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie sumy 1.070,51 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 5Csp/35/2022-139 zo dňa 28. septembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré jej je žalovaný p o v i n n ý zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 5Csp/35/2022-139 zo dňa 28. septembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.070,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 28.5.2022 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvá výroková veta) a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia 1.070,51 Eur spolu s úrokom z omeškania, a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorú so žalovaným uzatvorila dňa 27.3.2018 a na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 4.200,- Eur; tento sa zaviazala splácať v 60 mesačných splátkach po 105,95 Eur; na účet žalovaného poukázala finančné prostriedky vo výške 5.270,51 Eur. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom vydaným v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/91/2020 zamietol žalobu žalobcu (v tomto konaní žalovaného), pretože tento pri uzatváraní zmluvy hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keď neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver; z tohto dôvodu bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rozdiel medzi poskytnutou sumou 4.200,- Eur a žalobkyňou uhradenou sumou vo výške 5.270,51 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, čo predstavovali splátky od 29.5.2020 do 9.7.2020.

1.2 O nároku žalobkyne rozhodol súd prvej inštancie platobným rozkazom, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odôvodnený odpor; namietol, že údaje o posudzovaní schopnosti žiadateľa o úver nie je potrebné uvádzať priamo v zmluve, uviedol aj, že pred rozhodnutím o schválení úveru si vyžiadal informácie z Nebankového registra klientskych informácií, žalobkyňa mu poskytla informácie o svojej sociálno-ekonomickej situácii ako aj doklady o mzde, predložila výplatné pásky.

1.3 Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, vo veci nariadil pojednávanie. Poukazujúc na konanie vedené pod sp.zn. 7Csp/91/2020, v ktorom bola žaloba žalobcu (v tomto spore žalovaného) zamietnutá, pretože hrubo porušil ustanovenie § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch s čím je spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd prvej inštancie sa už v tomto konaní nezaoberal skúmaním, či žalovaný splnil povinnosť danú ustanovením § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4 Nakoľko bol úver v predchádzajúcom konaní vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, okresný súd aj v tomto konaní konštatoval, že žalobkyňa sumu 1.070,51 Eur plnila nad rámec istiny, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobe žalobkyne tak vyhovel.

1.5 Pri rozhodovaní o úroku z omeškania súd aplikoval ustanovenie § 517 ods.2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.070,51 Eur priznal od 28.5.2022, a teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie vyplývajúcej z výzvy adresovanej žalovanému, do zaplatenia

1.6 Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a náhradu trov konania, v spore v celom rozsahu úspešnej, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonom stanovenej lehote odvolanie; navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, žiadal priznať trovy konania. Uplatnil odvolací dôvod uvedený v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), f) a h) C.s.p., tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalovaný sa nestotožnil s poukazom súdu prvej inštancie na rozsudok vydaný v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/91/2020, pretože uvedeným rozhodnutím nebolo právoplatne určené, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov. Poukazujúc na ustanovenie § 228 C.s.p. konštatoval, že jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, je jeho výrok a rozhodnutie sp.zn. 7Csp/91/2020 žiadny výrok o určení bezúročnosti neobsahovalo. V tejto súvislosti dodal, že pre súd by bolo záväzné posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými stranami len v prípade, že by išlo o otázku riešenú vo výroku rozhodnutia. Žalovaný tak tvrdil, že súd prvej inštancie nemohol vychádzať z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru len s odvolaním sa na odôvodnenie rozsudku v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020.

2.2 Odvolateľ namietol aj skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s procesnou obranou žalovaného rovnako ako sa nevysporiadal s listinnými dôkazmi preukazujúcimi splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 7 ods.1 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z.

2.3 Odvolacou námietkou žalovaného bolo tvrdenie, že procesná situácia bola v tomto spore odlišná ako v spore sp.zn. 7Csp/91/2020; táto vyplýva z tvrdení žalovaného a z predložených dôkazov o konaní súladnom s ustanovením § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Postup, ktorý viedol k vydaniu rozhodnutia okresného súdu, označil žalovaný za nespravodlivý a arbitrárny.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Uviedla, že ustanovenie § 228 C.s.p. upravuje subjektívnu záväznosť rozhodnutia, a teda tú skutočnosť, že strany sporového konania sú viazané tým, o čom sa v merite veci v tom-ktorom konaní rozhodlo; takéto rozhodnutie však nevyklučuje, aby súd vychádzal zo

záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia. V tejto súvislosti žalobkyňa dodala, že ak je výrokom rozsudku uložená povinnosť jednej strane vydať bezdôvodné obohatenie druhej strane, ustanovenie § 228 C.s.p. nezakazuje inému orgánu vychádzať zo záverov o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru obsiahnutých v odôvodnení rozhodnutia, ktoré viedli k uloženiu povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Poukázala aj na ustanovenie § 186 ods.1 C.s.p., v zmysle ktorého nie je potrebné preukazovať skutočnosti, ktoré sú súdu známe z jeho činnosti.

3.1 Žalobkyňa vo vyjadrení poukázala aj na pasivitu žalovaného v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/91/2020, v ktorom nepredložil potrebné dôkazy, v dôsledku čoho konajúci súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov; dodala, že proti rozhodnutiu v danom konaní žalovaný nepodal ani odvolanie. V závere vyjadrenia žalobkyňa poukázala na princíp právnej istoty s tým, že v dôsledku zamietnutia žaloby a konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 sa rozhodla domáhať v tomto konaní vydania bezdôvodného obohatenia. Ak by súd prvej inštancie prihliadol na procesnú obranu žalovaného a ním predložené dôkazy v tomto konaní, odporoval by tento postup princípu právnej istoty, čím by došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení (replika) zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených; naďalej tvrdil, že rozsudkom vydaným v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 nebolo rozhodnuté o bezúročnosti úveru; uvedené ani nebolo predmetom daného konania. Opätovne konšatoval aj, že v tomto konaní, na rozdiel od konania sp.zn. 7Csp/91/2020, bola rozdielna skutková stránka veci, preto argumentáciu žalobkyne o požiadavke zabezpečenia právnej istoty označil za nedôvodnú. V súvislosti s námietkou žalobkyne o pasivite žalovaného, keď v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 nepodal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, poukázal na ustanovenie § 366 C.s.p. a zákonnú koncentráciu konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k replike žalovaného (duplika) zotrvala na dovtedajšej argumentácii; žiadne ďalšie (nové) relevantné skutočnosti neuviedla.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods.1,2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods.1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie v tomto konaní založil svoje rozhodnutie na záveroch konštatovaných okresným súdom už v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/91/2020, v ktorom súd žalobu žalobcu (v tomto spore žalovaného) zamietol pre hrubé porušenie ustanovenia § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch a z toho plynúcu bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru; uvedené malo za následok, že v konaní uplatnený nárok žalobcu (tu žalovaného) vo výške 1.086,49 Eur bol posúdený ako nedôvodný. Výsledkom predmetného sporu (sp.zn. 7Csp/91/2020) žalobkyňa odôvodnila svoj nárok v tomto konaní; tvrdila, že z dôvodu posúdenia úveru ako bezúročného a bezpoplatkového plnila žalovanú sumu 1.070,51 Eur nad rámec poskytnutej istiny (vo výške 4.200,- Eur) a táto predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Súd prvej inštancie sa s uvedeným stotožnil.

8. Medzi neodstrániteľné podmienky konania vylučujúce možnosť vec znova prejednať a rozhodnúť o nej patrí aj prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata); jej existenciu súd zisťuje ex offio; pokiaľ je daná, má za následok zastavenie konania podľa § 161 ods.2 C.s.p. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec, t.j. ak v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb, pričom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie. Odvolací súd tak primárne skúmal, či v prejednáwanej veci nejde o konanie zaťažené prekážkou právoplatne rozhodnutej veci. V konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 7Csp/91/2020 a v predmetnom konaní je daná totožnosť strán, aj keď v rozdielnom procesnom postavení; nároky uplatnené v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 a v prejednáwanej veci vyplývajú

z rovnakého zmluvného vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere č.XXXXXXXXXXX zo dňa 27.3.2018. Aj podstatná otázka vyplývajúca zo sporu medzi účastníkmi zmluvy má rovnaký základ; sporom je, či je to žalobkyňa, ktorá nesplnila svoje zmluvné povinnosti a má žalovanému (v spore sp.zn. 7Csp/91/2020) zaplatiť dlžnú sumu, resp. či je to žalovaný, ktorý má žalobkyni vydať bezdôvodné obohatenia; rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie, ktorý nárok je dôvodný (nárok žalobkyne alebo žalovaného) je posúdenie, či úver poskytnutý na základe zmluvy zakladajúcej právny rámec vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovení zákona č.129/2010 Z.z.. Vzhľadom na odlišné nároky nemožno bez výhrad akceptovať záver o totožnosti predmetu konania; nemožno však neprihliadnuť na skutočnosť, že odpoveď na otázku, či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov bola právoplatne vyriešená v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020, na uvedenom závere okresný súd v danom konaní založil svoje rozhodnutie; výrok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti nebol však na mieste, nakoľko konal o žalobe na plnenie a žalovaná (v prejednávanej veci žalobkyňa) vzájomný návrh vo veci sp.zn. 7Csp/91/2020 nepodala. Aj uvedené konštatovanie odôvodňuje posudzovať aj otázku právnej istoty.

9. Odvolací súd tak síce súhlasí s argumentáciou žalovaného, že výrok rozhodnutia je jedinou jeho časťou, ktorá nadobúda právoplatnosť, dodáva však, že nemožno neprihliadnuť aj na hoc len prejudiciálne riešenú otázku (v konaní s totožnými stranami sporu, nárok ktorých vyplýva z totožnej zmluvy o úvere), zodpovedanie ktorej už viedlo súd k tomu-ktorému rozhodnutiu vo veci samej. Ak by bola táto otázka v novom konaní opätovne riešená a vyhodnotená rozdielne ako v konaní predchádzajúcom, došlo by k porušeniu princípu právnej istoty.

9.1 Bolo na žalovanom, v predchádzajúcom konaní v postavení žalobcu, aby v súlade so zásadou „práva patria bdelym“ predložil v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 také dôkazy, ktoré by preukazovali jeho odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. A bol to práve žalovaný, ktorý svojou pasivitou, keď napriek výzvam nepredložil súdu dôkazy preukazujúce skúmanie bonity klienta pred poskytnutím úveru; bol to žalovaný, ktorý zapríčinil, že otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bola (aj keď len) ako prejudiciálna vyriešená v danom, právoplatne skončenom konaní. Práve zodpovedanie tejto otázky viedlo súd nielen k zamietnutiu žaloby v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/91/2020, ale aj k podaniu žaloby žalobkyňou v tomto konaní. Podľa viacerých nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp.zn. II. ÚS 332/2018 z 11. októbra 2018, I. ÚS 564/2012 z 29. mája 2013) je diametrálne odlišné právne posúdenie vecí súdom v skutkovo totožných alebo analogických veciach neakceptovateľné.

9.2 Čo sa porušenia princípu právnej istoty týka, môže k nemu dôjsť aj nerešpektovaním požiadavky predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd konštatuje, že bolo v súlade s princípom právnej istoty, keď súd prvej inštancie v prejednávanej veci vychádzal zo záverov konštatovaných okresným súdom v skoršom, právoplatne skončenom, konaní. Nie je žiaduce, aby v prejednávanej veci vychádzali súdy z iných záverov ohľadom už raz konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

10. Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného nemohol stotožniť s názorom žalovaného, že otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti musela byť vyriešená výlučne vo výrokovej časti rozsudku (a nie len ako prejudiciálna v odôvodnení), aby bola pre súdy záväzná aj v ďalších konaniach. Iný záver by znamenal porušenie právnej istoty. Pokiaľ v dôsledku uvedeného súd prvej inštancie neprihliadol na dôkazy, ktoré žalovaný predkladal na preukázanie, že svoju povinnosť dodávateľa vo vzťahu k bonite spotrebiteľa pri poskytovaní úveru splnil (avšak v konaní sp.zn. 7Csp/91/2020 takúto argumentáciu nemal a dôkazy k uvedenému nepredložil), nemožno dôvodne konštatovať, že procesne pochybil a jeho závery by boli výsledkom nesprávneho právneho posúdenia.

10.1 Iba pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že ide o skutočnosť súdu známu z úradnej činnosti, táto argumentácia nie je správna a na aplikáciu ustanovenia § 186 ods.1 C.s.p. nebol žiaden dôvod vo vzťahu k otázke, či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov.

11. Odvolanie žalovaného tak nebolo spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia okresného súdu, ktoré odvolací súd podľa § 387 ods.1, 2 C.s.p. ako vecne správne, a to aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).